

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym: Przewodniczący SSR Barbara Ciwińska

Protokolant Izabela Katryńska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej W. S.

reprezentowanej przez matkę I. S. przeciwko D. S.

o alimenty oraz roszczenia regresowe

- 1) zasądza alimenty od pozwanego D. S. na rzecz jego małoletniej córki W. S. ur. (...) w kwocie po 600 (sześćset) złotych miesięcznie płatne do rąk matki małoletniej I. S. do dnia 10 –tego każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 26 listopada 2015 roku,
- 2) w pozostałym zakresie powództwo o alimenty oraz o roszczenie regresowe oddala,
- 3) zasądza od pozwanego D. S. na rzecz I. S. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- 4) kosztami postępowania obciąża pozwanego D. S. i nakazuje pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej,
- 5) koszty postępowania związane z roszczeniem regresowym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,
- 6) wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka W. S. reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową I. S. wniosła przeciwko D. S. pozew o zasądzenie alimentów na kwotę 1000 zł miesięcznie płatne do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat począwszy od daty wniesienia powództwa. Jednocześnie strona powodowa tytułem roszczenia regresowego wniosła o zasądzenie kwoty 1000 zł miesięcznie za okres od 1 listopada 2013 roku do dnia wytoczenia powództw wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od daty wniesienia powództwa do dnia zapłaty należności z tytułu nie łożenia przez pozwanego na rzecz małoletniej powódki i nie przekazywania swoich zarobków do wspólnego gospodarstwa domowego. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż od 1 listopada 2013 roku pozwany nie łożył na utrzymanie wspólnego gospodarstwa domowego oraz na utrzymanie małoletniej córki. Miesięczny dochód pozwanego wynosi ok 2500 – 3000 zł. Natomiast matka małoletniej powódki zarabia miesięcznie ok 1740 zł. Koszty utrzymania małoletniej W. S. wynoszą natomiast ok 1600 zł miesięcznie (pозew – k. 1 - 4). W piśmie z dnia 8 grudnia 2015 roku sprecyzowano, iż roszczenie regresowe obejmuje kwotę 24 000 zł (pismo uzupełniające – k. 42).

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa (protokół z rozprawy – k. 85 - 89).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. oraz I. S. zawarli związek małżeński w dniu (...) roku (akt małżeństwa – k. 7). Ze związku tego w dniu (...) urodziła się W. S. (akt urodzenia – k. 8). W dniu (...) roku rodzice małoletniej zawarli umowę majątkową małżeńską ustanawiającą rozdzielną majątkową (umowa majątkowa – k. 9). Przed zawarciem tej umowy I. S. zaciągnęła samodzielnie lub wspólnie z mężem następujące pożyczki: na kwotę 7 000 zł w (...) Bank (...) S.A., na kwotę 7438,02 zł w (...) S.A., na kwotę 22 025,95 zł w (...) Bank (...) S.A., w (...) na kwotę 78 861,46 zł (kredyt konsolidacyjny). Pieniądze te zostały przeznaczone przede wszystkim na pokrycie długów pozwanego (umowy – k. 14 -38, zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki I. S. – k. 85 - 89).

Matka małoletniej I. S. ma obecnie 47 lat, ma wykształcenie średnie ukończyła liceum ogólnokształcące. Pracuje w przedszkolu o O. na stanowisku woźnej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średniomiesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 1643,11 zł netto, 2255,50 zł brutto (zaświadczenie o zarobkach – k. 10, 83). I. S. wraz z małoletnią córką oraz mężem mieszka w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w W. o pow. 48 m². Mieszkanie to stanowi własność I. S. i zostało jej przekazane darowizną od dziadka. Koszty utrzymania mieszkania wynoszą 650-670 zł miesięcznie na co składają się opłata za czynsz: 430 zł, za gaz 60 zł, za energię 140-160 zł (częściowo zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki I. S. – k. 85 – 89).

W. S. ma obecnie 12 lat jest uczennicą Szkoły Podstawowej w czerwcu 2016 roku otrzymała promocję do IV klasy. Koszty jej utrzymania wynoszą ok 1200 zł miesięcznie, na co składa się kwota 600 zł na wyżywienie oraz 600 zł na pozostałe wydatki: opłaty szkolne, opłaty za mieszkanie w części przypadającej na małoletnią, lekarstwa, ubrania, koszty związane z rozrywką i dodatkowymi zajęciami. Małoletnia cierpi na trądzik w związku z czym musi regularnie chodzić do dermatologa i przyjmować leki ze sterydami (spis kosztów utrzymania – k. 84, częściowo zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki I. S. – k. 85 – 89).

D. S. ma obecnie 50 lat i wykształcenie zawodowe – operator maszyny pakującej owoce i w takim zawodzie pracuje. W dotychczasowym zakładzie pracy pozwany pracuje od 8 lat. Jego miesięczna pensja wynosi od 2200 zł do 2500 zł. Pozwany ma liczne długi z tytułu niespłaconych kredytów i pożyczek. Połowa wynagrodzenia potrącana jest na spłatę tych zobowiązań. Znaczna część zobowiązań pozwanego powstała w związku z gramami hazardowymi. Pozwany pożyczał pieniądze, aby mieć za co grać na automatach. Na swoje wyżywienie pozwany w skali miesiąca wydaje – jak twierdzi - 200 zł. Innych kosztów pozwany nie ponosi. Jest właścicielem samochodu R. (...) z 2008/2009 roku pojazd ten został zakupiony z kredytu, który nadal nie jest spłacony. Pozwany próbował sprzedać samochód, ale czynił to bezskutecznie (częściowo zeznania pozwanego D. S. – k. 85-89).

Powołany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności pomimo tego, iż część z nich zostały przedstawione w formie kserokopii. Sąd nie miał jednak wątpliwości co do wartości dowodowej tych materiałów jak również strony nie kwestionowały prawdziwości informacji zawartych w tych dokumentach.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł również na zeznaniach złożonych przez przedstawicielkę ustawową małoletniej powódki I. S. oraz pozwanego D. S.. W przeważającej mierze zeznania I. S. uznać należy za wiarygodne, spójne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz logiczne. Z tym jednak zastrzeżeniem, iż w ocenie Sądu I. S. zawyżyła koszty utrzymania swojego dziecka. Zeznania pozwanego Sąd za wiarygodne uznał jedynie w części. Wskazać przede wszystkim należy, iż Sąd nie dał wiary pozwanemu w zakresie w jakim wskazuje on na wysokość uzasadnionych kosztów utrzymania małoletniej córki oraz na brak możliwości partycypowania w tych kosztach z jego strony.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo należało uwzględnić tak jak w orzeczeniu, a w pozostałym zakresie oddalić.

Zgodnie z przepisem art. 128 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od

zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub wychowanie dziecka, w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania dziecka (art. 135 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego). Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokajane, wyznacza treść art. 96 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie – odpowiednio do jego uzdolnień – do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), a także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego), dostarczania rozrywek i wypoczynku. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż za zasadne uznać należy zasądzenie alimentów na rzecz małoletniej w kwocie 600 zł miesięcznie. W ocenie Sądu opartej na analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz doświadczeniu życiowym obecnie koszty utrzymania małoletniej wynoszą obecnie 1200 zł na co składają się następujące pozycje: 600 zł miesięcznie na wyżywienie oraz 600 zł na pozostałe wydatki: opłaty szkolne, opłaty za mieszkanie w części przypadającej na małoletnią, lekarstwa, ubrania, koszty związane z rozrywką i dodatkowymi zajęciami. Należy wziąć pod uwagę, iż małoletnia W. S. ma 12 lat i jest uczennicą Szkoły Podstawowej, jest ogólnie zdrowa ma jednak problemy z cerą co powoduje konieczność regularnego uczęszczania do dermatologa i zakupu leków przeciwtrądzikowych. W tych okolicznościach kwota 1200 zł miesięcznie jest sumą rozsądną obejmującą niezbędne i uzasadnione wydatki na utrzymanie małoletniej. Zwrócić należy uwagę, iż zdaniem Sądu I. S. w znaczący sposób zawyżyła koszty utrzymania małoletniej w szczególności w zakresie kosztu zakupu obuwia i odzieży 280 zł, kosztów szkolnych 350 zł miesięcznie, środków higieny osobistej i fryzjera – 170 zł. Jednocześnie zdaniem Sądu oboje rodzice winni partycypować w kosztach utrzymania małoletniej córki w równym stopniu tj. w kwocie po 600 zł miesięcznie. Okoliczność tego rodzaju, iż pozwany ma wysokie zadłużenie, liczne kredyty i pożyczki, które zaciągał a następnie ich nie spłacał w związku z czym zobowiązania te są egzekwowane w drodze egzekucji komorniczej w wysokości 50% wynagrodzenia nie może zwalniać go z obowiązków partycypowania w kosztach utrzymania swojego dziecka. Tym bardziej, iż jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego pieniądze te przeznaczone były przede wszystkim na hazard. Podkreślenia wymaga to, iż za powstanie tej sytuacji odpowiedzialny jest tylko i wyłącznie pozwany i to on a nie jego dziecko powinien ponosić konsekwencje tych wyborów. W ocenie Sądu nawet w obecnej sytuacji pozwany, już po potrąceniach komorniczych otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 900 – 1000 zł. A zatem jest on w stanie nawet w tej sytuacji opłacać alimenty w kwocie 600 zł miesięcznie. Albowiem koszty jego utrzymania jak sam przyznaje nie są duże i wynoszą ok 200 zł miesięcznie. Pozwany chcąc poprawić swoją sytuację materialną w pierwszej kolejności winien przestać wydawać zarobione przez siebie pieniądze na hazard. Zdaniem Sądu pozwany mógłby również podjąć dodatkowe zatrudnienie lub spieniężyć swój samochód, co przy dołożeniu odpowiednich starań nie powinno stanowić dużego problemu. Jednocześnie w ocenie Sądu kwota ta wyznacza w chwili obecnej górne możliwości finansowe pozwanego.

Z tych przyczyn zasądzono alimenty od pozwanego D. S. na rzecz jego małoletniej córki W. S. w kwocie po 600 złotych miesięcznie płatne do rąk matki małoletniej I. S. do dnia 10 –tego każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 26 listopada 2015 roku tj. od daty wytoczenia powództwa. W pozostałym zakresie roszczenie o alimenty należało oddalić jako niezasadne.

Jeżeli chodzi o roszczenie regresowe dotyczące zwrotu kwoty 24 000 zł za okres 24 miesięcy liczonych od 1 listopada 2013 roku swoją podstawę znajduje w przepisach art. 140 § 1 – 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, który stanowi, iż osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może

żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić. Zwrócić należy uwagę, iż powyższy przepis dotyczy takich sytuacji, w których potrzeby uprawnionego do alimentacji, które nie zostały zaspokojone należnymi świadczeniami osoby zobowiązanej w pierwszej lub potrzeby te zostają pokryte dzięki świadczeniom innych osób, aktualnie zobowiązanych do alimentacji w tej samej kolejności, które świadczą na rzecz uprawnionego ponad własny obowiązek z tego powodu, że inny zobowiązany w tej samej kolejności obowiązku swego nie wypełnia (Wierciński J. Komentarz do art.140 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, SiP LEX). A zatem okoliczność tego rodzaju, iż zamiast obojga rodziców koszty utrzymania dziecka w całości ponosi tylko jedno z nich jest typową sytuacją stanowiącą podstawę do wystąpienia z roszczeniem opisanym w przepisie art. 140 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 133 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samo, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Wskazać należy, że wykładania art. 133 § 2 k.r.o. nie może zostać dokonywana w oderwaniu od art. 94 k.r.o. na mocy którego na rodzicach spoczywa obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień.

Zauważyć należy, iż roszczenia zwrotne z art. 140 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nie mają charakteru roszczeń alimentacyjnych. Są cywilnoprawnymi roszczeniami majątkowymi. Mogą być przedmiotem dziedziczenia, zapisu, przelewu i można się ich zrzec. Do tych roszczeń nie mają zastosowania przepisy materialnoprawne odnoszące się do alimentów, a więc wierzytelność z tego tytułu można umorzyć przez potrącenie. Nie korzystają one w zasadzie z ochrony i ułatwień procesowych właściwych dla roszczeń alimentacyjnych.

W tych okolicznościach roszczenie o zasądzenie kwoty 24 000 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na utrzymanie małoletniej W. S. uznać należy za nieudowodnione. W pierwszej kolejności wskazać należy na to, iż strona powodowa nie wykazała, iż w takiej właśnie wysokości dokładnie od 1 listopada 2013 roku ponoszone były wydatki na utrzymanie małoletniej. Okoliczność tego rodzaju, iż w chwili obecnej koszty utrzymania małoletniego wynoszą 1200 zł nie przesądza o tym, iż koszty te były takie same 2 czy 3 lata wcześniej. Jednocześnie w ocenie Sądu obecne możliwości finansowe pozwanego nie pozwalałyby na spłatę tego zadłużenia. W tych okolicznościach powództwo o zapłatę roszczenia regresowego należało oddalić.

Na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349) zasądzono od pozwanego D. S. na rzecz I. S. kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Jednocześnie kosztami postępowania obciążono pozwanego D. S. w zakresie w jakim przegrał on sprawę i nakazano pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej. Na podstawie przepisu art. 102 Kodeksu postępowania cywilnego koszty postępowania związane z roszczeniem regresowym przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego.